

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-317)

Apr (2) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 137)

36. ஸர்வத்ர ஸுலபம் ச்ரேய: ஸ்வல்பம் வா யதி வா பஹு

தத: கார்யோ ந வித்வேஷோ யாவதர்த்தம் உபாச்ரயேத்

பொருள் - மிகவும் உயர்ந்த விஷயங்களை அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் எளிதாகக் காணலாம். ஒரு சில இடங்களில் இவை மறைமுகமாகவும் (அல்லது குறைவாகவும்), ஒரு சில இடங்களில் இவை நேரடியாகவும் (அல்லது அதிகமாகவும்) கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே எந்த ஒரு சாஸ்த்ரத்தைக் குறித்தும் துவேஷம் இன்றி, அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள உயர்ந்த விஷயங்களை அறியவேண்டும்.

37. ஸமயம் ந விசேத்தத்ர நைவ தீசஷாம் கதாசந

தத: ஸந்த்யாமுபாஸீத பச்சிமாம் ஸார்த்தபாஸ்கராம்

பொருள் - ஆனால் தனது சாஸ்த்ரத்தை விடுத்து மற்ற சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளவற்றை அறியும்போதும், அவற்றில் கூறப்பட்டவற்றைப் பின்பற்ற முனையும்போதும் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் தனது சாஸ்த்ர முறைப்படி சூரியன் மேற்கில் மறையும்போது ஸந்த்யாவந்தனம் முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும்.

38. விதாயாக்நயர்த்தகார்யம் து யோகம் யுஞ்ஜீத வை தத:

ஸுவிவிக்தே சுசௌ தேசே நி:சலாகே மநோரமே

39. ம்ருத்வாஸ்தரண ஸங்கீர்ணோ சேலாஜிநகுசோத்தரே

அந்தர்பஹிச்ச ஸம்சுத்தே யமாதி பரிசோதித:

பொருள் – அக்னிகார்யங்களைச் செய்து, யமம் மற்றும் நியமம் ஆகியவற்றைச் செய்யவேண்டும். அதன் பின்னர் தனித்த ஓர் இடத்தில் த்யானத்தில் அமரவேண்டும். அந்த இடமானது முட்கள் இல்லாமலும், அழகானதாகவும், சுத்தமானதாகவும் இருக்கவேண்டும். அங்கு மென்மையான துணியில் அல்லது தர்ப்பைப்புல் நிறைந்த விரிப்பு அல்லது இவை இரண்டையும் விரித்து அமரவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 4)

3. ललितमनसां प्रीत्यै बिभ्रत् सान्तर भूमिकाम

नवमगुणो यस्मिन् नाटये रसो नवमः स्थितः ।

जननपदवीजङ्घालातिच्छिदा नृगुणीभवन्

नटपरिषदा तेनाऽऽस्वादं सतामुपचिन्विति

3. லலிதமநஸாம் ப்ரீத்யை பிப்ரத் ஸாந்தர பூமிகாம

நவமகுணோ யஸ்மிந் நாடயே ரஸோ நவம: ஸ்தித: ।

ஜநந பதவீ ஜங்காலாதிச்சிதா ந்ருகுணீபவந்

நடபரிஷதா தேநாஸ்வாதம் ஸதாமுபசிந்விதி

பொருள் - எனக்கு (அதாவது ஸூத்ரதாரனுக்கு) இடப்பட்ட உத்தரவு என்னவென்றால், “தாழ்ந்த விஷயங்களில் எப்போதும் தங்களுடைய மனதைச் செலுத்தும் மென்மையான ஜனங்கள் அனைவரும் இன்பம் அடையும்விதமாக, மற்ற ரஸங்கள் அனைத்தின் இடத்தைப் பிடிப்பதும், குறையற்ற குணம் கொண்டதும் ஆகிய ஸாந்தரஸம் என்னும் ஒன்பதாவது ரஸம் நிறைந்த ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றுவாயாக. அந்த நாடகமானது, ஸம்ஸாரத்தின் உழன்றபடி உள்ளவர்களுடைய வேதனைகளை நீக்கவேண்டும். அந்த நாடகத்தில், ஜீவாத்மாவிற்கு உள்ளதான அனைத்து குணங்களும், நாடக கதாபாத்திரங்களாகத் தோன்றவேண்டும்”, என்பதாகும்.

(ஸூத்ரதாரன் தொடர்கிறான்) - ஸந்மார்கவர்த்தகர் என்பவர் பரத சாஸ்த்ரத்தின் உபாத்யாயர் ஆவார். அவருடைய சிஷ்யராகத் திகழ்ந்தவர், நாட்டியம்

ஆடுபவர்களில் சக்ரவர்த்தியான ஸந்தோஷபாலகர் என்பவர் ஆவார். அவருடைய புத்திரனாகிய எனது பெயர் வைகுண்டவிநோதி (சிலர் வைகுண்டவிநோதின் என்றும் கூறுவர்) என்பதாகும். சிங்கத்தைக் கண்ட யானைக்கூட்டம் ஓடுவது போன்று, என் முன்பாக மற்ற நடர்கள் (நடிகர்கள்) அனைவரும் ஓடுவர். இப்படிப்பட்ட என்னால், மேலே கூறப்பட்ட சான்றோர்களுடைய உத்தரவானது ஏற்கப்பட்டது. நன்கு கற்றக்கூடியவர்கள் என்பதான வித்வான்கள் பலரும் இந்த நாடகத்தைக் காணவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் இங்கு கூடியுள்ளனர். அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்றால் :

4. अवधारित नाट्य देशि मार्गे रसमीची न पराङ्मुखैरमीभिः ।

भरतागम दैवतैरिवैषा परिषत् संप्रति भासते महद्भिः

4. அவதாரித நாட்ய தேசி மார்க்கை ரஸமீசீ ந பராங்முகைரமீபி: ।

பரதாகம தைவதைரிவைஷா பரிஷத் ஸம்ப்ரதி பாஸதே மஹத்பி:

பொருள் – (ஸுத்ரதாரன் நாடக அரங்கத்தில் அமர்ந்துள்ளவர்கள் குறித்துக் கூறுவது) இந்த நாடக அரங்கமானது, “பாவனை, இசை, நடனம்” ஆகியவற்றைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவர்களும், வேறு விஷயங்களில் தங்களுடைய முகத்தைத் திருப்பாமல் உள்ளவர்களும் ஆகியோரால் நிரம்பியுள்ளது. இவர்களைக் காணும்போது, இவர்கள் அனைவரும் பரத சாஸ்திரத்தில் கொண்டாடப்படும் தேவதைகள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

(ஸுத்ரதாரன் தொடர்கிறான்) – ஆகவே நான், அனைத்து சாஸ்திரங்களையும் நன்கு அறியச் செய்வதும், இதுவரை கண்டிராத பலவிதமான அவதாரங்களை எடுத்தபடி இருந்தாலும் தனது மேன்மை குறையாமல் உள்ளதும், அஜ்ஞானம் என்னும் ஸமுத்ரத்தை வற்றும்படிச் செய்வதும், மனதில் பக்தியை மட்டுமே வளர்ப்பதும் ஆகிய முதன்மையான தேவதையை அண்டுகிறேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 13)

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யமும் வரும்.

அவதாரிகை - ஏதத் விஷயமாக தூஷணாந்தரமும் அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருத்திற்கு எழுகின்ற ஒரு ஆசேஷபத்தையும் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யமும் வரும்) என்று. அதாவது, தேஹ பரிமாணம் என்னும் பசுஷத்தில், ஸம்ஸித்தயோகராய், ஸௌபரியைப் போலே ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களை பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அநேகமாகச் சிந்நமாக்கிக் கொண்டு அவ்வவ தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்க வேண்டி வருமென்கை. பரகாய ப்ரவேசமுகேந அநேக சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு, ஸ்தூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸுக்ஷ்மமான சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில், இதுக்கெல்லாமது அவகாசம் போராமையாலே சைதில்யம் வருமென்னவுமாம். “ஏவஞ்சாத்மாகார்த்ஸ்ந்யம்” என்கிற ஸுத்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே, அல்ப மஹத் பரிமாணங்களான கஜ பிபீலிகாத சரீரங்களை ஸ்வகர்மாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ சரீரத்தை விட்டு பிபீலிகா சரீரத்தை பரிக்ரஹிக்குமளவில் கஜ சரீர ஸம பரிமாணமாயிருக்குமந்த ஸ்வரூபத்துக்கு, பிபீலிகா சரீரம் அவகாசம் போராமையாலே சைதில்யம்

வருமென்று இங்ஙனே இவ்வாக்கியத்துக்கு யோஜித்தாலோவென்னில், (யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு) என்கையாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்று.

விளக்கம் - சரீரத்தின் அளவே ஆத்மா உள்ளது என்பதை ஏற்றால், சிறந்த யோக ஸித்தர்களான ஸௌபரி போன்றவர்கள் ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்னும்போது, தங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து, அந்தந்த சரீரங்களில் புகும்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்றாகிறது. மேலும் “கூடு விட்டு கூடு பாய்தல்” என்பது மூலம் பல சரீரங்களை எடுக்கவல்ல யோகிகளுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு, ஸ்தூலமான சரீரத்தை விடுத்து ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தை எடுக்கும்போது, அதற்கான இடம் இல்லை என்பதால் ஆத்மா உடையும் நிலை ஏற்படும். ப்ரம்ஹஸூத்ரம் (2-2-32) - ஏவம் ச ஆத்மா அகார்த்ஸ்ந்யம் - ஆத்மாவிற்ரு நிறைவு இன்மை ஏற்படுவதால் - என்பதற்கு ஏற்ப, சிறியதும் பெரியதும் ஆகிய யானை மற்றும் ஏறும்பு போன்ற சரீரங்களைத் தங்களுடைய கர்மவினை காரணமாக எடுத்துக் கொள்பவர்களுக்கு, யானையின் சரீரத்தை விட்டு ஏறும்பின் சரீரத்தில் புகுவதற்கு முயலும்போது, யானையின் சரீரம் அளவிற்ரு உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தால், ஏறும்பின் சரீரத்தில் புகுவதற்கு இடம் இருக்காது என்பதால், ஆத்மா உடையும் நிலை ஏற்படும்; இவ்விதம் இந்த இடத்தில் பொருள் கொள்ளலாம் அல்லவோ? அதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இத்தகைய கருத்து இந்த இடத்தில் இவரால் சிந்திக்கப்படவில்லை (அதாவது வேறுவிதமான சிந்தனை உள்ளது) என்கிறார்.

26. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை) ஜ்ஞாநமாவது, ஸ்வஸத்தாமாத்ரத்தாலே ஸ்வாச்ரயத்தைப் பற்றி ஸ்வ பர வ்யவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்ம தர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆச்ரயமாகையாவது தீப ப்ரபைகளிரண்டும் தேஜோ த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே தீபம் ப்ரபைக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிறாப்போலே, தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத் தன்னையொழிய ப்ருதக் ஸ்தித்யுபலம்பங்கள் இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருக்கை. “அத யோ

வேதேதம் ஜிக்ராணீதி ஸ ஆத்மா”, “மநஸைவைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே”, “ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி”, “விஜ்ஞாநாரமரே கேந விஜாநீயாத்”, “ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ”, “ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ச்ரோதா ரஸயிதா க்ராதா மந்தா போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:”, “ஏவமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டு:” இத்யாதி ச்ருதிகளாலே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாதருத்வம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஞானம் என்றால் தனது இருப்பு மூலமாகவே தனது இருப்பிடத்தைப் பற்றி நின்று, தன்னைக் குறித்தும் மற்றவற்றைக் குறித்தும் அனைவரும் அறிவதற்கு உபாயமாக உள்ள ஆத்ம தர்மம் ஆகும். இதற்கு ஆத்மா எவ்விதம் இருப்பிடமாக உள்ளது என்றால் - விளக்கு மற்றும் அதனுடைய ஒளி ஆகிய இரண்டுமே ஒளிர்கின்ற பொருள்களாக உள்ளபோதிலும், விளக்கு என்பதே ஒளியின் இருப்பிடமாக உள்ளது; இது போன்று ஆத்மாவாகிய தானும் ஞான ஸ்வரூபமாக உள்ளபோதிலும், தனது தர்மமாக உள்ள ஞானத்திற்கு (இது தர்மபூத ஞானம் ஆகும்), ஆத்மாவாகிய தன்னை விட்டு அகன்று நிற்பதோ அல்லது அறியப்படுவதோ இயலாதவிதத்தில் தானே அதற்கு இருப்பிடமாக உள்ளது. சாந். (8-12-4) - அத யோ வேதேதம் ஜிக்ராணீதி ஸ ஆத்மா - யார் ஒருவன் “நான் இதனை முகர்கிறேன்” என்று உணர்கிறானோ அவனே ஆத்மா - என்றும், சாந். (8-12-5) -மநஸா ஏதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே - மனம் கொண்டு அவன் அனைத்து விருப்பங்களையும் - என்றும், சாந். (7-26-2) - ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி - ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவன் ம்ருத்யு எனப்படும் அவித்யையை அடைவதில்லை - என்றும், ப்ரு. (2-4-44) - விஜ்ஞாநாரமரே கேந விஜாநீயாத் - எதன் உதவியால் ஒருவன் அறிபவனை அறிகிறான் - என்றும், சாந். (7-26-2) - ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ: - இந்தப் புருஷன் நிச்சயமாக அறிகிறான் - என்றும், ப்ர. (4-9) - ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ச்ரோதா ரஸயிதா க்ராதா மந்தா போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ: - அந்தப் புருஷனே காண்பவன், கேட்பவன், சுவைப்பவன், முகர்பவன், சிந்திப்பவன், அறிபவன், செய்பவன், ஞானமயமாக உள்ளவன் ஆவான் - என்றும், ப்ர. (6-5) - ஏஷமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டு: - இப்படியாகப் பார்ப்பவனுக்கே சொந்தமாக உள்ளவையும் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலம் ஆத்மாவின் அறியும் தன்மை கூறப்பட்டது.

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநருத்வத்தை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுகிற பெளத்தாதிகளுடைய மதத்தை நிராகரிக்கக்காக தத்தத் பசுஷத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்டதாகிய ஆத்மாவானது ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளது என்பதை ஏற்காமல், “ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” என்று பெளத்தர்கள் போன்றவர்கள் கூறுகிறார்கள். அந்த மதத்தை நிராகரிப்பதற்காக, அவர்களுடைய கருத்தை கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகில்) என்று.

விளக்கம் - “ஞானம் என்பதற்கு இருப்பிடமாக ஆத்மா இல்லை; மாறாக ஆத்மாவானது ஞானம் மட்டுமே ஆகும்”, என்று கூறினால் ... (அடுத்த ஸூத்ரம் காண்க).

28. நான் அறிவு என்று சொல்லவேணும், நான் அறியா நின்றேனென்னக் கூடாது.

அவதாரிகை - “அஹமிதம் ஜாநாமி” என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தாலே அத்தை நிராகரிக்கிறார் (நானறிவு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - (கடந்த சூர்ணையில் எழுந்த ஆசேஷபத்தை) “அஹம் இதம் ஜாநாமி - நான் இதனை அறிகிறேன்” என்ற ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவே உள்ளதாகில், “நானறிவு” என்று தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லுகையொழிய, “நான் இத்தை அறியா நின்றேன்” என்று தன்னை ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடாது என்கை. “இவ்வர்த்தத்தை நானறியா

நின்றேன்” என்கையாலே, விஷயக்ராஹியானதொரு ஜ்ஞாநத்துக்குத் தான் ஆச்ரயம் என்னுமிடம்தோற்றா நின்றதினே; இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்துவம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையாலே அபாதிதமென்று கருத்து. “இதம் அபிவேத்மி இதி ஆத்ம வித்த்யோ: விபேதே ஸ்புரதி யதி தத் ஐக்யம் பாஹ்யம் அபி ஏகம் அஸ்து” என்று பட்டரும் இப்படியினே பௌத்தமத நிராகரணம பண்ணுகிறவிடத்தில் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – ஆத்மாவிற்கு “ஞானத்தின் இருப்பிடம்” என்ற தன்மை இன்றி, “ஞானம் மட்டுமே” என்ற தன்மையே உள்ளது என்றால், “நான் அறிவு” என்று மட்டுமே கூறப்படும் அல்லாமல், “நான் இதனை அறியா நின்றேன்” என்று தன்னை அறிபவனாகவும் கூற இயலாது அல்லவோ? “இந்த அர்த்தத்தை நான் அறியா நின்றேன்” என்று கூறுவதால், விஷயத்தை அறியக்கூடியதான ஒரு ஞானத்திற்கு ஆத்மா இருப்பிடமாக உள்ள தன்மையானது வெளிப்படுகிறது அல்லவோ? இவ்விதம் ஆத்மாவிற்கு “ஞானத்தின் இருப்பிடம்” என்ற தன்மை ப்ரத்யக்ஷமாகப் புலப்படுவதால், இந்தக் கருத்தை வேறு எதனாலும் தள்ள இயலாது. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த்வத்தில் (2-10) - அஹம் இதம் அபிவேத்மி இதி ஆத்ம வித்த்யோ: விபேதே ஸ்புரதி யதி தத் ஐக்யம் பாஹ்யம் அபி ஏகம் அஸ்து - “நான் இதனை அறிந்துகொள்கிறேன்” என்ற சிந்தனையின் மூலமே ஆத்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை தெளிவாகிறது. இவை இரண்டும் ஒன்றே என வாதம் செய்யும்போது, இவை இரண்டின் மூலம் அறியப்படும் விஷயம் மட்டும் ஏன் விலக்கப்படவேண்டும், மூன்றும் ஒன்றே எனக் கூற வேண்டியதுதானே – என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டரும் பௌத்தர்களுடைய கொள்கையை மறுக்கும் இடத்தில் அருளிச்செய்தார்.

29. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அவதாரிகை - ஜ்ஞாநத்துவ கர்த்துவ போக்தருத்வங்கள் மூன்றும் சொல்ல வேண்டியிருக்க, “ஜ்ஞாநாச்ரயமாய்” என்று, ஜ்ஞாநத்துவ மாத்ரத்தைச் சொல்லி, மற்றையவை இங்குச் சொல்லாதொழிவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார், (ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று) என்று.

விளக்கம் - ஆத்மாவிற்கு “அறிபவனாக இருத்தல், செயல் புரிபவனாக இருத்தல், அனுபவிப்பனாக இருத்தல்” ஆகிய மூன்றையும் கூறவேண்டும். இவ்விதம் உள்ளபோது, “ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக” என்று “அறிபவனாக உள்ள தன்மை” என்பதை மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “அறிபவன்” என்று கூறியபோதே, “செயலாற்றுபவன், அனுபவிப்பவன்” ஆகிய இரண்டுமே கூறப்பட்டதாகிறது என்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 282)

4-5-11 மாரி மாறாத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை
வாரி மாறாத பைம்பூம்பொழில் சூழ் குருகூர்நகர்க்
காரி மாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்து இப்பத்தால்
வேரி மாராத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே

பொருள் - மழையானது எப்போதும் பொய்க்காமல் பொழிவதன் காரணமாகக் குளிர்ந்து, காண்பதற்கு மிகவும் எழிலுடன் உள்ளதான திருவேங்கடம் என்ற திருமலையில், தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தனது திருமுகத்தை காண்பிக்கும்விதமாக எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்து, நீர்வளம் எப்போதும் குறையாதபடி உள்ளதும், பசுமையான மலர்கள் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்ததும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரியில் எழுந்தருளியுள்ளவரும், காரிமாறன் என்று கொண்டாடப்படுபவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள பத்துப் பாசுரங்களை கற்பவர்களுக்கு, தேன் மாறாத தாமரையில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மியானவள் அனைத்து வினைகளையும் நீக்குவாள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக் கொண்டு ஸமஸ்த து:கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களை பெரியபிராட்டியார் தனது பொறுப்பாகக் கொண்டு, அவர்களுடைய அனைத்து துக்கங்களையும் விலக்குவாள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாரி இத்யாதி) நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான திருமலையையுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று; “விண் முதல் நாயகன் நீள்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய் மண் முதல் சேர்வுற்று அருவி செய்யாநிற்கும் மாமலை”யாகையாலே, அறற்றலையாய் தர்சநீயமாயிநே இருப்பது. “நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனை” என்று நித்யாநபாயிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு முன்பே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றாகையாலே, சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

விளக்கம் - (மாரி இத்யாதி) - நிரந்தரமாக மழை பொழிந்தபடி உள்ளதால் சிரமத்தை நீக்கவல்லதாகவும், காண்பதற்கு அழகாகவும் உள்ள திருவேங்கடமலையைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கவி பாடினார். திருவிருத்தம் (50) - விண் முதல் நாயகன் நீள்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய் மண் முதல் சேர்வுற்று அருவி செய்யாநிற்கும் மாமலை - என்பதன் காரணமாகத் தண்ணீரை அல்லது தர்மத்தைத் தனது தலையில் கொண்டதாக உள்ளதால் காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளது. திருவாய்மொழி (4-5-8) - நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனை - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை விட்டு எப்போதும் அகலாதபடி உள்ள பெரியபிராட்டியார் முன்பாக நித்யமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி உள்ள சீலகுணத்தைக் கொண்டவனுடைய குணத்தைக் கூறுவதால், அத்தகைய சீலகுணத்தின் எல்லையாக உள்ள திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்துக் கவி பாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாரி இத்யாதி) திருமலை மாரி மாறாதாப்போலே திருநகரியும் வாரி மாறாதிருக்கும். இதுக்கு அடி, திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலையாகையாலே. அழகியதாய் தர்சநீயமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநகரி. (காரிமாறன் இத்யாதி) சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கை பண்ணாமைக்கு

ஆப்த்யதிசயம் சொல்லுகிறது. (வேரி இத்யாதி) இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலங்கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியாரென்கிறது. திருமலை மாரி மாறாதாகையாலே, திருநகரி வாரி மாறாது. ஆறாக்கயமாகையாலே பிராட்டியுடைய ஆஸநபத்மம் வேரி மாறாது. வேரியென்பது பரிமளம்.

விளக்கம் - (வாரி இத்யாதி) - திருமலையானது எவ்விதம் மழையின் பொழிவு மாறாமல் உள்ளதோ அதே போன்று ஆழ்வார்திருநகரியும் நீர்வளம் மாறாமல் இருக்கும். இதன் காரணம் என்னவென்னில், இங்கு ஏற்படுகின்ற நீர்வளத்தின் ஆதாரமாகத் திருமலையின் மழைப்பொழிவு உள்ளதால் ஆகும். அழகாகவும், காண்பதற்கு இனிமையாகவும் உள்ள பொழிவால் சூழப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரி. (காரிமாறன் இத்யாதி) - நம்மாழ்வாருடைய திருத்தகப்பனாராகிய காரியைக் கொண்டு ஆழ்வாரை உரைத்ததற்கான உண்மையின் மிகுதியை அடுத்து உரைக்கிறார். (வேரி) - இந்தத் திருமொழியைக் கற்பவர்களுக்கான பலனை பெரியபிராட்டியார் அளிப்பாள் என்கிறார். திருமலையில் மழைப்பொழிவு குறையாமல் உள்ளதால், ஆழ்வார்திருநகரியிலும் நீர் வளம் மாறாது; இதன் காரணமாக அங்குள்ள குளமானது வற்றாமல் உள்ளது; ஆகவே அந்தக் குளத்தில் பெரியபிராட்டியார் வீற்றுள்ள தாமரையானது தனது பரிமளம் மாறாமல் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இது கற்றார்க்கு இவள் பலம் கொடுக்கவேண்டுவானேன்? என்னில்; தனக்கு முன்பே தான் காட்டிக் கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சீல குணமாயிற்று, அதில் சொல்லிற்று; இச்சீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல; தான் அறிதல், “மயர்வற மதிநலம் பெற்றார்” அறிதல் செய்யும் அத்தனையாயிற்று; இப் ப்ரபாவத்தையறிந்து இவர் வெளியிட்டார் என்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, ஸர்வேச்வரன் பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி, “நானே இதுக்கு பலங்கொடுக்கவேணும்” என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பலம் கொடுக்கும். (வினை தீர்க்குமே) இத்திருவாய்மொழி கற்றாருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையுமென்கை.

விளக்கம் - “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்குப் பெரியபிராட்டியார் ஏன் பலன் அளிக்கிறாள்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியபிராட்டியாருக்கு முன்பாக, பெரியபிராட்டியாராகிய தன்னால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட ஸம்ஸாரியை விரும்புகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய சீலகுணத்தை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார். இத்தகைய சீல குணத்தை அறிதல் என்பது யாருக்கும் இயலாத ஒன்றாகும். இதனைப் பெரியபிராட்டியாரும், அவனால் மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள் மட்டும் அறிவார்கள். இவ்விதம் உள்ளபோது, “இந்த மேன்மையை அறிந்து இவர் வெளிப்படுத்தினார்” என்ற கருணை பெரியபிராட்டியாருக்கு அதிகமாகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் பலன் அளிக்கும்போது அவனை விலக்கி, “இந்த நிலைக்கு ஏற்ற பலனை நானே அளிக்கவேண்டும்”, என்று பலன் தருவதைத் தனது பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டு, பெரியபிராட்டியாரே பலன் அளிக்கிறாள். (வினை தீர்க்குமே) - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய பகவத் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்குகிறாள். இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு பகவத் அனுபவம் மற்றும் கைங்கர்யம் மட்டும் அல்லாமல், அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்வும் ஓங்கியே உள்ளது.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 28)

(மஹாவிபூதி) - ஸ்ரீவிபு. (3-7-4) - அங்குலஸ்யாஷ்டபாக: அபி ந அஸ்தி முநிஸத்தம | ந ஸந்தி ப்ராணிநோ யத்ர கர்மபந்த நிபந்தநா - முனிவர்களில் உயர்ந்தவரே! கர்மபந்தம் என்பதைக் காரணமாகக் கொண்ட உயிர்கள் இல்லாதபடியான, அங்குலத்தில் எட்டில் ஒரு பாகமும் இல்லை - என்று மஹரிஷியால் கூறப்படுவதால் ஜீவாத்மாக்கள் எங்கெல்லாம் உள்ளனரோ அங்கெல்லாம் பரமாத்மாவும் அருகாமையில் உள்ளான். எப்படி என்றால், ப்ரு. (2-5-7) - யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் - யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ யாருக்கு பூமி சரீரமோ - என்ற ப்ரமாணம் உள்ளதால், சரீரம் இன்றி அந்தச் சரீரத்தில் வ்யாபித்து நிற்கும் ஆத்மா இருப்பதில்லை அல்லவோ? ஆகவே, "மஹாவிபூதி" என்று ஸர்வேச்வரனுடைய "எங்கும் பரவி நிற்கும் தன்மை" கூறப்பட்டது.

(பரமம்) - பரோ மா அஸ்யேதி பரம: - யாரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறு எதுவும் இல்லையோ அவனே பரமன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமாத்மாவின் ஈடில்லாத ஸ்வரூபம் கூறப்படுகிறது. இதற்கு ப்ரமாணம் என்னவென்றால் : ச்வே.

(6) - ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - அவனுக்கு நிகரானவர்களும் மேலானவர்களும் யாரும் இல்லை - என்றும், தை. (3-1-10) - ந ஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் - இவனுடைய ரூபமானது கண்கள் கொண்டு காண இயலாது, யாரும் இவனைக் கண்களால் காண்பதில்லை - என்றும்

உள்ள ச்ருதிகள் ப்ரமாணங்கள் ஆகும். மேலும் திருவாய்மொழி (2-3-2) – ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா - என்பதும் உள்ளது. அடுத்து காணப்படும் “யத்” என்ற பதம் மூலம், ஸ்ரீவிபு. (6-7-53) – வசஸாம் ஆத்ம ஸம்வேத்யம் – வாக்குகளுக்கு எட்டாததும், தானாகவே வெளிப்படுவதும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வாக்காலும் மனதாலும் உரைக்க இயலாத தன்மை கூறப்படுகிறது. (ப்ரஹ்ம) – ஸ்ரீவிபு. (3-3-22) – ப்ருஹத்வாத் ப்ரும்ஹணத்வாத் ச ப்ரஹ்ம இதி அபிதீயதே - பெரியதாக உள்ளதாலும், மற்றவர்களைப் பெரியதாக்குவதாலும் ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்க “மஹா விபூதி” என்ற சொல் மூலம் கூறப்பட்ட “அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள தன்மை” என்பது “ப்ரஹ்ம” என்ற சொல்லால் நேரடியாகவே கூறப்படுகிறது. ஆக இப்படியாக ச்லோகத்தின் முதல் பாதம் மூலம் ஆறு ஊர்மிகளும் அற்றதாகவும், தனக்குத் தானே இன்பம் அளிப்பதாகவும், ஈடில்லாததாகவும், வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றுக்கு எட்டாததாகவும், பெரியதாகவும், முக்தர்களை பெரியதாக்குவதாகவும் உள்ளதான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்